

han har faaet det den 19. December eller faaet det forelagt den 22. December, og at han ikke har læst det igennem. Han kendte ikke Navnene paa de Personer hvoraf Kommissionen bestod. Jeg skal citere det ærede Medlems Udtalelse. Han sagde: „Ja, jeg ved end ikke, hvem det var, der sad i den Kommission“. Men deres Navne findes angivne paa Forsiden, idet der staar tre Navne: Undertegnede Justitiarius Ingerslev, Justitiarius Ipsen og Politidirektør Eugen Petersen, tre i den juridiske Verden meget godt kendte Navne, og dernæst var der et Mindretal, hvis Navn findes paa den bageste Side. Det ærede Medlem maa ikke have gjort sig meget bekendt dermed.

Men naar Forslaget, som sagt, andrager 5,400,000 Kr., forstaar jeg ogsaa godt, at man maa lægge det til Side. Jeg er ganske enig med det ærede Medlem i, at naturligvis kan det være vanskeligt at komme med et Forslag, der reducerer Summen betydeligt, men det vilde være mig en stor Glæde, om det var muligt at løse den Vanskelighed; Spaamand vil jeg dog ikke være paa dette Punkt. Hvis det imidlertid lykkes mig, vil jeg ogsaa bede det ærede Medlem støtte mig. Jeg mærkede i hvert Fald en vis Antydning i hans Udtalelser, der just ikke skulde tyde paa nogen Støtte i saa Henseende, idet det ærede Medlem sagde, at vi maatte installere os ordentligt; naar vi skulde have det, maatte der ogsaa være Plads til Offentligheden og lignende. Men vi have jo haft offentlig Procedure i Højesteret, hvor der er fuldt ud tilstrækkelig Plads til Offentligheden, idet det kun er, naar store sensationelle Sager behandles derovre, at ikke alle kunne være der, og Dørene maa staa aabne, saa at Folk maa staa udenfor. Men det er meget sjældent, ikke een Gang om Aaret. Den Plads, der er levnet Offentligheden i Højesteret, er ikke stor, men den er stor nok til, at Folk kunne være der, og til, at Pressen kan have Adgang. Det er faktisk det, som i det lange Løb har Betydning, at Pressen har Adgang, andre Mennesker have andet at bestille.

Det ærede Medlem omtalte ogsaa en højtæret Forgænger af os. Her vil jeg ogsaa bemærke, at denne dog allerede har udtalt sig om denne Plan, skønt den altsaa ikke kom til ham i hans Ministertid, idet Arkitektens Plan først kom til Ministeriet den 7. December og Kommissionens først den 19. December, hvis jeg ikke husker fejl. I en Artikel d. 20. Marts 1910, var

det vist, udtaler netop den paagældende Minister, at han tør paastaa, at „naar man vil være nøjsom og sparsommelig, kunne de nye Retslokaler, som den nye Procedure og Nævningernes Medvirken kræve, skaffes til Veje for nogle 100,000 Kr.; i alt Fald indtil vi faa Raad til at bygge noget nyt, tror jeg godt, man kan nøjes med Lejemaal“. Den paagældende Justitsminister har ikke villet gennemføre det senere fremkomne Overslag. Han har ladet det udregne, men fundet, at saadan skulde det ikke være.

I øvrigt skal jeg ikke komme ind paa Enkeltheder i selve Retsplejeloven, det vilde Tiden ikke være til nu, og vi komme jo til det siden. Kun skal jeg bemærke til det ærede Medlem, at han kan være fuldt forvisset om, at der, saaledes som han udtalte Haabet om, i hvert Fald ikke fra min Side er nogen som helst Bitterhed overfor det ærede Medlem, ikke den ringeste. Tværtimod vil jeg stedse haabe, at det gode kollegiale, jeg kan sige, venskabelige Forhold, der altid har bestaaet mellem os udenfor denne Sal, ogsaa maa herske indenfor denne Sal. Jeg kan ogsaa sige, at der vakttes ej heller nogen som helst Bitterhed hos mig ved den lille Sammenligning, som han foretog mellem ham og hans Raad og mig, da han sagde, at Guds hellige Gaver skulde ikke spildes paa Balle Lars. Se, det var saadan en, undskyld jeg siger det, ikke fuldt ud beskeden Sammenligning, og intet i Sammenligningen passede. Det, at det ærede Medlem gav Raad til mig, turde dog ikke lignedes ved det, det ærede Medlem lignede det ved, og helt beskeden var det jo i hvert Fald ikke. Derfor vil jeg ogsaa sige, at den Udtalelse, det ærede Medlem fra Middelfart (Slengerik) kom med, og som sigtede til en Justitsminister, men vist ikke til mig, thi han sagde, at mig vilde han ikke paa nogen Maade lægge sig ud med, ikke naaede herom, den maa vist være standset paa Vejen. Det andet Led i Sammenligningen gik jo ud paa at sammenligne mig med Balle Lars. Jeg vidste skam ikke den paagældende Dag, hvem Balle Lars var, men jeg fik det tilfældigt at se i en Avis i Gaar og fik at vide, at det var en Mand, der blev henrettet i Præstø eller Sorø Amt den 16. Oktober 1860 Kl. 7½ om Morgenen for mange Ildpaasættelser og Mord. Na, jeg kan tage mig Sammenligningen temmelig let, den har hverken været sagt for at saare eller skade mig. Men jeg vil dog gerne komme med den ærbødige Henstilling til det ærede Medlem: Skal vi ikke lade være med at